

Äänitteen nimi: Helminauha-PODCAST, 2. Jakso

Teemana lahjasolualkuisten aikuisten tarina

Äänitteen kesto: 00:49:55

Merkkien selitykset:

Haastattelija 1 = Jenni Huhtala, Helminauha-hankkeen hankevastaava

Puhuja 2 = Timo, kokemuspuhuja

Puhuja 3 = Anne, kokemuspuhuja

[äänite alkaa]

[musiikkia]

Haastattelija 1 [00:00:04]: Lämpimästi tervetuloa kuuntelemaan Helminauha-podcastia. Tässä Helminauha-hankkeen toteuttamassa podcastissa tarjoamme monipuolisesti tietoa lahjasoluteemoista. Helminauhan tehtävänä on tuottaa tietoa ja tukea lahjasoluteemoista kaikille lahjasoluhoidolla lasta toivoville ja lapsiperheellistyneille, sekä lahjasoluilla alkunsa saaneille. Helminauhan tuottamasta tiedosta ja toiminnasta löydät lisätietoa verkkosivuiltamme osoitteesta www.piste.helminauha.piste.info. Voit myös seurata meitä Instagramissa tunnisteella [at.helminauhaperhe](https://www.instagram.com/helminauhaperhe). Minä olen Helminauha-hankkeen hankevastaava Jenni Huhtala, ja haastattelen tässä podcastissa lahjasoluhoidojen parissa työskenteleviä ammattilaisia. Sekä henkilöitä, joita lahjasoluhoidot koskettavat henkilökohtaisesti, kuten lahjasoluhoidojen avulla alkunsa saaneita. Tämän Helminauha-podcastin toisen jakson vieraana on kaksi lahjasoluhoidoilla alkunsa saanutta aikuista. Heidän kanssaan keskustelemme siitä, miltä tuntuu saada aikuisena tietää, että on saanut alkunsa lahjasoluhoidojen avulla. Millaisia vaiheita tiedon käsittelyyn on kuulunut, ja miksi heidän mielestä olisi tärkeää, että lahjasolusta olisi tiennyt lapsesta saakka. Lämpimästi tervetuloa Helminauha-podcastin vieraaksi Timo ja Anne. Te olette tosiaan saaneet alkunne saman lahjoittajan sukusoluilla. Siinä mielessä puhutte toisistanne sisaruksina. Timo, mitä muuta haluat kertoa itsestäsi?

Puhuja 2 [00:01:47]: En oikein tiedä, kun sanoit, että me olemme aikuisia. Eikö me olla tästä vaiheesta niitä lapsia?

Haastattelija 1 [00:01:52]: Niin, totta.

Puhuja 2 [00:01:57]: Minä olen Timo Helsingistä. Täällä pääkaupunkiseudulla asun, ja olen luovan alan yrittäjä. Toimin mainoselokuvien käsikirjoittajana ja tuottajana. Kaikenlaisia muitakin tekstejä kirjoittelen. Siinähän tämä sujuu, neljän lapsen isänä arki.

Haastattelija 1 [00:02:15]: Minkä ikäisenä sinä olet saanut tietää, että sinä olet lahjasuluilla alkusi saanut?

Puhuja 2 [00:02:20]: Minä kompastuin tähän tietoon vahingossa DNA-testin kautta 39-vuotiaana. Ja se tuli minulle tosiaan täysin yllätyksenä siinä se tieto. Sitä kautta sitten alkoi aukenemaan tämä, onkohan se nyt Pandoran lipas vai enemmän Matrix-elokuvasta tuttu todellisuus. Mutta nyt on ihan kiva, että elämä perustuu enemmän totuudellisuuteen.

Haastattelija 1 [00:02:47]: Joo, kyllä. Puhutaan tästä tosiaan tässä jaksossa lisää sitten, että miltä se tiedon saaminen on tuntunut, ja mitä kaikkea siihen on liittynyt. Tervetuloa myös Anne. Ja mitä sinä haluat kertoa itsestäsi?

Puhuja 3 [00:03:03]: Hei ja kiitos. No, minä asun myös täällä Helsingissä, ja olen muusikko. Ja soittelen vähän siellä täällä Suomessa ja ulkomailla. Ja minulla on myös kaksi lasta ja... Mitäs tässä.

Puhuja 2 [00:03:24]: Me olemme irlantilaiset kaksoset.

Puhuja 3 [00:03:26]: Me olemme irlantilaiset kaksoset. Samana vuonna synnytty joo. Montakos kuukautta meillä on ikäeroa?

Puhuja 2 [00:03:31]: Onko meillä yhdeksän kuukautta?

Puhuja 3 [00:03:35]: Ai niin sinulla oli vasta syntymäpäivä.

Puhuja 2 [00:03:36]: Niin, minulla oli lauantaina.

Puhuja 3 [00:03:36]: Onneksi olkoon.

Puhuja 2 [00:03:36]: Kiitos.

Haastattelija 1 [00:03:38]: Minkä ikäisenä sinä, Anne, sait tietää?

Puhuja 3 [00:03:42]: Minun vanhempani kertoivat. Se oli kaksi viikkoa ennen kuin täytin 40. Tällainen syntymäpäivälahja pamautettiin. Joo. Ja siitä on nyt sitten lähtenyt. Tuntuu, että on uusi elämä tässä käynnistynyt sen tiedon saamisesta.

Haastattelija 1 [00:04:04]: Te olette olleet siis saman ikäisiä myös sitten, kun te olette saaneet tämän tiedon, mutta te olette saaneet sen eri tavoin.

Puhuja 2 [00:04:13]: Joo, kyllä. Itse olin tietoinen heti sisaruspuolesta ja sisaruksista. Mutta taas sitten Annelle se tieto valkeni vähän myöhemmin sitten.

Haastattelija 1 [00:04:27]: Timo, sinulle se DNA-testi toi heti sitä tietoa ensimmäisenä, että on niitä sisaruksia. Siitä lähditkin selvittämään, että mistä tässä on sitten kyse.

Puhuja 2 [00:04:41]: Joo, kyllä.

Haastattelija 1 [00:04:43]: Mitä kaikkia vaiheita siinä olet käynyt?

Puhuja 2 [00:04:48]: Tarkoitatko sitä, että mitä kaikkia vaiheita henkilökohtaisesti, vai mitä kaikkea tuohon saagaan liittyy?

Haastattelija 1 [00:04:54]: Ehkä jotenkin sitä, että siinä kun sinulle alkoi valjeta se, että okei, että olen saanut alkuni lahjasoluhoidoilla ja on käytetty lahjoitettuja siittiöitä. Ja alkoi se tieto sinulle jotenkin valjeta, että mistä tässä on kyse, ja sitten myös se, että se oli salattu sinulta se tieto. Siinä on ikään kuin kaksi isoa asiaa, niin mitä vaiheita siinä on ollut?

Puhuja 2 [00:05:20]: No minusta tuossa on nyt tavallaan kaksi tasoa, jotka minun mielestäni molemmat kuuluvat tähän keskusteluun, jossa olen tänään. Ehkä voisin aloittaa tuosta sisaruspuolesta. Minä olin sattumalta kaksi viikkoa sitä ennen, ehkä kuukausi sitä ennen, juuri niillä näppäimillä, käynyt keskustelua yhden kaverin kanssa, joka asuu toisella puolella maailmaa. Satuimme olemaan molemmat siellä puolella maailmaa. Ja hän kertoi sitten veljestä, joka asuu Helsingissä, ja kuinka he aina juttelevat, kun hän on aamuruuhkassa, niin hän juttelee veljensä kanssa puhelimesta, joka on iltaruuhkassa täällä, ja näin. Sitten minä ajattelin, että joo, onpa jännä. Itse tajusin, että minulla ei tule koskaan olemaan tuollaista sisaruskokemusta, että onpa jännä juttu. Sitten kuukauden päästä sain yhtäkkiä tietää, että minulla on sisaruspuoli, tai veli löytyi sen DNA-testin kautta. Niin tavallaan yhtäkkiä olin täysin hämmentynyt siitä, että joku sellainen juttu, minkä olin sulkenut elämästäni pois mahdollisuutena, niin tulikin yhtäkkiä todelliseksi. Toki en osaa sanoa edelleenkään, miten tämä vertautuu esimerkiksi sellaiseen asiaan, että joku kasvaa sisaruksen kanssa ja on perheessä sisarus. Niin sitä en tiedä, että miten, oma kokemus on erilainen siitä. Mutta itselleni se avasi kuitenkin kokonaan sellaisen uuden maailman, että herranjestas, että joku mitä ajattelin, että minun elämässäni ei voi olla, niin on yhtäkkiä todellista. Niin se oli minusta sellainen älyttömän hieno ja yllättävän positiivinen. Mutta sitten samaan aikaan se, että itselleni oma lahjasolutausta tuli yllätyksenä, niin sehän oli tietenkin todella kova järkytys, koska asia oli minulta salattu. Minä olen usein puhunut siitä, että se tuntui vähän siltä, kun olisi pudonnut oman itsensä eri kerrosten läpi. Ja siltä se tuntuikin aluksi. Kun on nähnyt ja uskonut maailman olevan jollain tavalla, ja sitten se aukesi erilaisena, niin se oli todella hämmentävää. Toki eihän mikään varsinaisesti minun elämässäni muuttunut. Palaset ja palikat pysyivät paikoillaan. Mutta se, millä tavalla asiat asettuivat eri asentoon minun päässäni ja minun maailmassani, niin se oli aivan todella kova järkytys. Siinä kesti aika kauan aikaa perata se. Itsestäni tuntui siltä, että olisi käynyt pikakelauksella varhaislapsuudesta teini-ikään koko kaaren. Huomasin, että kuuntelin sellaista musiikkia yhtäkkiä, jota kuuntelin teini-ikäisenä. Se oli minusta huvittavaa.

Haastattelija 1 [00:08:02]: Kävit jollain lailla niitä eri ikävaiheita, kehitysvaiheita, vähän läpi. Ja peilaisit sen tämän uuden tiedon valossa.

Puhuja 2 [00:08:14]: Luultavasti joo. Täysin tiedostamaton prosessi oli se. Minä vain itse huomasin jossain vaiheessa, että onpa jännää kuunnella esimerkiksi grungea. Enpä tätä ole kuunnellut sitten... Ja näin. Ehkä siinä oli sellainen. Se oli aikamoista. Ja sitten tietenkin vielä kolmantena fasettina suhde omaan perheeseen, missä on kasvanut, ja miten se heijastui niihin kaikkiin suhteisiin. Siinä oli tietenkin paljon kaikenlaisia erilaisia kerroksia. Joka on niin pitkä tarina, että jos meillä olisi neljä tuntia aikaa, niin sitä mielellään tässä voitaisiin käydä kaikilta eri puolilta.

Haastattelija 1 [00:08:46]: Miten siinä, osaatko sitä erottaa tai mitä ajattelet siitä, että kumpi, se tiedon salaaminen vai se tieto, että olet lahjasoluilla alkunsa saanut, niin kumman kanssa oli hankalampi olla?

Puhuja 2 [00:09:02]: Mielestäni sen oman lahjasolutaustan kanssa ei ole yhtään vaikea olla. Koska eihän minun soluni muuttuneet toiseksi. Se oli minun mielestä harvinaisen yksinkertainen asia. Mielestäni se luottamus ja sellainen suhde, niin se oli se, joka siinä koki... Minulla meni vuosia antaa anteeksi. Se oli todella pitkä prosessi. Se oli todella vaikeaa käsitellä se perustavanlaatuinen luottamuksen menetys. Ja se, että on uskonut, että asiat ovat jollain tavalla. Ja sinulla on ympärillä ihmisiä, läheisimmät ihmiset, jotka ovat koko ajan tienneet, että asia ei ole niin. Niin se tuntui minusta aivan käsittämättömältä. Ja se tuntuu edelleenkin. Vaikka olen pystynyt käsittelemään ja antaa anteeksi ja ymmärtämään sen, ja nykyään pystyn asettumaan siihen asemaan, että näen, miten sellainen päätös syntyy, niin minulla on silti mahdoton hyväksyä sitä. Se ei ole oikein missään tilanteessa.

Haastattelija 1 [00:10:08]: Sinä ymmärrät sitä, ja ymmärrät ehkä niitä vaiheita, mitä vanhempasi ovat käyneet läpi. Silloinhan toki on ollut niin, että hoidoissa on ohjeistettu siihen, että ei tarvitse kertoa.

Puhuja 2 [00:10:25]: Joo, joo, minun vanhemmilleni oli sanottu esimerkiksi näin. Jotenkin siinä ajatellaan, että silloin ajateltiin ainakin, että suojellaan lasta identiteetikriisiltä. Mielestäni paljon pahempi kriisi on se, että jos sinun suhteesi ei ole totuudenmukaista. Ja minä en puhu vain suhteesta omiin vanhempiin, vaan minä puhun minun kaikista ihmissuhteista. Minähän olin valehdellut, toki tiedostamatta, mutta kaikille, vaimolleni ja lapsilleni ja ties kenelle ihmiselle. Mikään näistä... minun suhteestani ei perustunut todellisuuteen. Ja sitä kautta minun suhde itseeni ei perustunut totuuteen. Nyt sekin oli fantasiaa. Minä elin toisten fantasiassa, ja minun elämäni oli periaatteessa isolta osin fantasiaa. Se ei ollut totta. Niin se ehkä oli se kovin kriisi.

Haastattelija 1 [00:11:07]: Todella hyvin olet juuri tuosta näkökulmasta sitä kuvannut. Olet pohtinut sitä, että mihin kaikkiin eri tasoihin se on vaikuttanut, ja muihin ihmisiin vielä sinun ympärilläkin se tieto siitä, että olet lahjasolulla alkunsa saanut. Esimerkiksi puolisoonkin. Ja siinäkin on saanut tai joutunut uudelleen puhumaan niitä asioita, ja kuka sinä olet, ja käydä sitäkin läpi.

Puhuja 2 [00:11:34]: Kyllä, se on minusta juuri hassu juttu tässä lapsettomuushoidossa. Kun puhutaan aika vähän lapsista. Sieltä tulee lapsia, ja heilläkin on omia lapsia. Se jatkuu siitä eteenpäin. Se ei ole vain... Ymmärrän vaikka, kun itse olen saanut alkuni, niin on ollut häpeä, tabua ja stigmaa. Edelleen monissa maissa saattaa olla sellainen tilanne, että se on todella häpeällistä. Minä ymmärrän sen aivan täysin. Mutta se ei saisi olla sellainen asia, joka ulottuu muihin ihmisiin, ja vaikuttaa heidän elämäänsä ja tuleviin sukupolviin. Siinä on minun mielestä todella sellainen... Nämä eivät ole kovin vaikeita asioita käsittää, mutta minusta tuntuu, että se on niin vaikea asia, että sitä ei ehkä ihan helpolla ruveta perkaamaan ja miettimään sitä pidemmälle, koska ymmärrän, että siihen liittyy paljon tuskaa ja vaikeita asioita.

Haastattelija 1 [00:12:26]: Hankalia tunteita, joo. No, miten Anne? Sinulle kerrottiin se tieto, mutta mitä sinulle siihen on liittynyt, kun olet sitä sitten lähtenyt käsittelemään? Sanoit, että siitä aukesi sinulle ikään kuin uusi elämänvaihe, tai jotenkin näin, mutta mitä kaikkea sinulla on siihen liittynyt?

Puhuja 3 [00:12:49]: No joo, siinä ehkä ensin juuri lähinnä sellainen... Minulla meni melko uusiksi sellainen luottamus ihan kaikkeen oikeastaan, ja kaikkiin ja kaikkeen. Että juuri se todellisuus, että mikä on totta, että se on ollut todella mielenkiintoista. Ja juuri se, että edelleen tämä identiteetti... Tavallaan kuka minä olen. Että olen edelleen se sama ihminen, vaikka kaikki meni uusiksi. Sen ymmärtäminen, ja edelleen, se on todella iso asia ollut itselle. Minulla kesti vuoden, oikeastaan vuoden olin melko... kadoksissa. En tiennyt oikein, miten tätä asiaa... En uskaltanut. Ehkä se oli pelkoa tehdä DNA-testi heti, mutta siinä kesti. Minä olin aika hämilläni kaikesta, koska olin luottanut vanhempiin. Olin jotenkin ajatellut, että totta kai elämä on sitä, miten olemme. Mutta en tiedä. Sitten tein DNA-testin oikeastaan, kun näin sen Suomen Kuvalehden jutun, ensimmäisen jutun silloin 2020.

Puhuja 2 [00:14:19]: Meistä oli sellainen juttu Suomen Kuvalehdessä, kun me emme oikein tienneet vielä ihan koko kuviosta mitään, niin Anne oli törmännyt siihen sitten.

Puhuja 3 [00:14:29]: Joo. Sitten rohkaistuinkin tekemään DNA-testin ja sieltä tulikin sitten sisaruksia. Ja sitten vasta oikeastaan... Jotenkin se avasi sitten, kun pääsi tapaamaan uusia sisaruksia, niin jotenkin se identiteettikin siinä sitten alkoi rakentumaan pikkujuttuja. Ja minä aloin ymmärtämään, että... Niin.

Haastattelija 1 [00:14:58]: Ja että mistä tässä on kyse, ja mitä tämä itselle merkitsee. Sitten luultavasti tietysti vielä se, että olet ollut silloin alussa yksin sen tiedon kanssa, kun ei ole alussa löytynyt niitä, tai et ole tehnyt DNA-testiä, mikä on hyvin ymmärrettävää, että tarvitsee vähän sellaista prosessointiaikaa ja miettimistä sille, että tekeekö vai eikö tee, ja miten sen kanssa toimii. Mutta sillä tavalla te olette olleet erilaisissa tilanteissa taas siltä osin, että Timo onkin löytänyt heti ensimmäisenä sen testin kautta niitä sisaruksia, ja heidän kanssaan te olette pystyneet jossain määrin...

Puhuja 2 [00:15:31]: Niin, heti joiden kanssa käydä sitä läpi. Ja sehän oli juuri niin, että sitä ei pudonnut tavallaan yksinäisyyteen sen asian kanssa koskaan. Se, mihin kiinnitin huomion, kun sanoit tuosta todellisuuden tajusta, tai juuri se, että mikä on totta, niin se oli minulle myös todella iso... Minä en oikein tiedä, olemmeko me sinun kanssasi koskaan jutelleet tästä, mutta se oli minulle aika hankalaa. Yhtäkkiä se, että mikä tässä on totta. En ensin meinannut uskoa minun vanhempiini, kun he puhuivat niistä lapsettomuushoidoista. Onko tämä totta, vai onko tässä joku pikkujoulukuvio? Minulla meni niin pahaksi se, että minä en oikein tiennyt yhtään enää, että mikä on mitäänkin. Siinä minulla meni aika kauan ennen kuin jutut alkoivat asettua. Samaan aikaan toinen asia, mitä sanoit identiteetistä ja siitä kriisistä, ja sitten se alkoi vasta rakentua. Niin minä ehkä huomasin juuri sen, on muutama sellainen juttu, mitä ajattelee, että identiteetti on kuitenkin tietyllä tavalla konstruktio. En ehkä välttämättä usko, että se on muutenkaan niin totta, mutta tämä paljasti sen, että miten täysin kuviteltua se on, että kuka on, tai mitä on, tai mistä tulee. Ihan kuin asiat liittyisivät

johonkin, että sen takia olen tällainen, koska näin ja noin. Tämä oli minusta ihana herätys siihen, että hei, tajuatko, että tämä on kaikki ihan hallusinaatiota.

Haastattelija 1 [00:16:54]: Ja tuossa, Timo, siinä sinun tilanteessasi, kun tämä tieto on sinulle valjennut, niin juuri vielä se, että sinä et ole joutunut yksin pähkäillä niitä asioita, mutta olet voinut myös toisten kanssa vertailla, että koetteko te tätä samaa. Ja mitä teillä on tässä tapahtunut ja muuta, että saa sellaista vahvistusta sille, että kaikki nämä tunteet ja ajatukset, joita tämä herättää, että nämä ovat aika sellaisia... Nämä ovat ok, ja muutkin kokee tätä samaa, niin se on varmaan jossain määrin... Tai miten koet, että auttoiko se sinua?

Puhuja 2 [00:17:25]: Se on minusta tietysti ollut todella helpottavaa. Juuri tietenkin olemme puhuneet paljon, että millaisia isäsuhteita on ollut ja näin, ja on pystynyt paljon löytämään erilaisia yhtenäisyyksiä niistä. Ja tietenkin käymään läpi. Sitten samalla myös ehkä aluksi luuli, että kaikki on jotenkin samaa, mutta sitten nyt on ruvennut vuosien jälkeen huomaamaan sen, että jokaisella on oma kokemuksensa, ja kaikilla on eri tapa hahmottaa. Ensinnäkin ajattelin, että kaikki on samasta muotista kun on sama biologinen isä meillä.

Haastattelija 1 [00:18:01]: Siis se lahjoittaja.

Puhuja 2 [00:18:01]: Niin sitten alkoi sanoa, että eihän se nyt niin mene. Ja sitten sen huomaa, edelleen olen nauranut tuossa meidän sisaruskatraassamme, kun joku kysyi, että hei, aivastatteko tekin, kun te syötte minttulakua. Ja sitten, kun se on tavallaan sellainen, että kun saat sen tiedon, niin siitä tulee sellainen vasara, ja kaikki on nauvoja. Ai tämä on varmaan sen takia, kun minulla... Eihän se nyt niin mene. Perimä joo, mutta sitten myös kaikki muu.

Haastattelija 1 [00:18:31]: Kaikki muu vaikuttaa.

Puhuja 2 [00:18:31]: Niin. Siinä minulla meni itselläni päästä siitä yli jonkin aikaa ennen kuin tajusin, että tämä ei ehkä ihan kaikki ole tätä.

Haastattelija 1 [00:18:38]: Niin. Mutta se on kyllä ymmärrettävää, että hakee selityksiä. Ja hakee siihen omaan identiteettiin sellaisia rakennuspalikoita, että voisiko tämä antaa minulle vastauksia joihinkin asioihin siihen, kuka minä olen ja miksi minä olen sellainen kuin olen. Voisiko nämä sisarukset antaa siihen, voisiko se tieto lahjoittajasta antaa minulle jotain lisätietoa. Minusta on kauhean ymmärrettäväkin toive, että ne voisivat antaa siihen jotakin lisäymmärrystä. Ja tuo, että tavallaan se perusluottamus menee, kun saa tämmöisen näin merkittävällä tavalla omaan identiteettiin liittyvän tiedon vasta 39-vuotiaana. Sehän on kauhean ymmärrettävää, mitä Anne kuvasit. Tuli sellainen, että voiko mihinkään luottaa. Meni todella moneenkin asiaan se luottamus. Se kuulostaa kauhean ymmärrettävältä, että sellainen perusluottamus särkyy. Alkaa vähän epäilemään jo monia muitakin asioita, kuten Timokin sanoit. Oikein ei tiedä, että mihin tässä voi luottaa ja uskoa. Voiko luottaa enää siihenkään, että kuka minä olen. Minkälaiseksi on itse ajatellut itsensä.

Puhuja 3 [00:19:46]: Tähän juuri, kun sanoin siitä totuudesta, niin se on ollut... Että kun hiljentyy ja kuuntelee itseään. Että on oppinut kaikkien näiden vuosien jälkeen, on tavallaan ymmärtänyt, että se totuushan on siellä minun sisälläni. Ihmiset puhuvat, ihmiset sanovat sitä, tätä ja tuota, ja maailmalla tapahtuu sitä, tätä ja tuota. Ympärillä koko ajan on kaikkia virikkeitä ja kaikkea mahdollista. Mutta se totuus, että minä, niin se on, minä tunnen ainoastaan sen. Nämä kaikki ovat tulleet itselleni sellaisiksi, että välillä nykyään osaan hiljentyä, ihan vain pysähtyä, että hei hetkinen, nyt tapahtuu taas niin paljon, taas uusi sisarus tai muuta vastaavaa. Ja siinä menee taas uusiksi kaikki, päässä alkaa pyörimään niin monia asioita. Sitten taas, huh, kuka tässä nyt. Minulla ei ole mitään hätää. Minä olen edelleen minä ja tässä. Kaikki hyvin.

Puhuja 2 [00:20:55]: Tällaisia me juttelemme Annen kanssa paljon aamukahveilla. Tästä tuli mieleen, tämä on ehkä hieman esoteerista, mutta juuri tuo, että minulle ehkä tuli sellainen helpotus, että kun puhutaan, että kuka minä olen, ja löytää itsensä ja näin. Itse asiassa päinvastoin. Tämä auttoi minut siihen, kun sen totuuden jo näki, miten asiat ovat olleet, niin ne auttoivat minut siihen, että itse asiassa ei ole mitään löydettävää. Minä pääsin tavallaan siihen, että ai vau. Itse asiassa, että vaikka ei tule valmista koskaan, mutta silti on jo eräällä tavalla perillä. Tämä olikin niin kuin näin. En tiedä, ymmärrättekö, mitä tarkoitan.

Haastattelija 1 [00:21:43]: Nyt voi rauhoittua tässä itsensä kanssa. Eipä tässä tarvitsekaan enää yrittää etsiä ja löytää sitä.

Puhuja 2 [00:21:49]: Niin, nimenomaan, että okei, vau. Ja juuri tuo samanlainen tietynlainen rauha, että tullut myös muissakin sellaisissa elämänmullistuksissa. Nyt ehkä se, että okei, kaikkea sitä onkin.

Haastattelija 1 [00:22:04]: Mitä, jos te mietitte niitä kaikkia tunteita, ei toki voi kaikkia tässä tavoittaa, mutta jos nyt ajattelee, että mitä kaikkia tunteita siihen on liittynyt, kun tätä on käynyt läpi?

Puhuja 2 [00:22:16]: Olisi helpompi lähteä toisesta päästä, että mitä siihen ei ole liittynyt.

Haastattelija 1 [00:22:21]: Niin, se kuvastaa kyllä hyvin sitä, että siinä on käynyt läpi kaikkia mahdollisia tunteita.

Puhuja 3 [00:22:28]: On.

Haastattelija 1 [00:22:30]: Voiko ajatella, että myös ristiriitaisiakin tunteita, tai uusiakin itselle, että mitä tämä kaikki synnyttää. Ja ne tiedot, vaikka mitä Anne sanoit, että saa sen tiedon uudesta sisaruksesta, että miten minun pitää tämän kanssa olla, ja onko minulla lupa ottaa tässä aikaa tämän kanssa tai muuten.

Puhuja 3 [00:22:47]: Joo, ja juuri nimenomaan se, että tunteita tulee. Joka päivä ja paljon. Ne ovat vain tunteita, mutta ne ovat tärkeitä. Tunteet ovat tärkeitä, mutta niitä tulee ja menee. Ottaa ne vakavasti, koska se on taas se, että minä tunnen näin ja minä... Mutta se, että hyväksyy ne, minä olen ainakin oppinut hyväksymään. Tämä on tämä yksi sana, mitä minä, jotenkin tuntuu, että siitä on tullut todella tärkeää, että osaa hyväksyä asioita, osaa hyväksyä ne tunteet, mitä tulee. Ja se on minä, kuka tunnen. Taas se, että jos minä puran

niitä omia tunteitani muihin, omiin vanhempiin tai sisaruksiin. No, me jaamme. Sisarusten kanssa me jaamme nämä kaikki. Ymmärrämme tavallaan, että meillä on jokin sellainen... Mutta se, että ne on... Ne menevät. Tunteet menevät, mutta totta kai niitä käsitellään, mutta vaan hyväksyy sen. Se heti helpottaa, että minä saan tuntea näin. Tämä on ok. Ja se on tärkeää, että tuntee. Mutta sitten kun niitä tulee, sitten taas on se rakkaus. Ihanaa, oi ihanaa, että taas näkee Timoa tai näin. Sitten on taas, että oh, ihanaa. Ja jotenkin sitten itse ehkä on, kun tosiaan minulla oli todella vaikeaa silloin. Olin aika... Siis oli ehkä enemmän niitä sellaisia negatiivisia tunteita.

Haastattelija 1 [00:24:21]: Ja haastavia.

Puhuja 3 [00:24:23]: Haastava vaihe oli tosiaan silloin, kun sain kuulla omilta vanhemmilta. Niin ehkä nykyään tällä hetkellä yritän enemmän niitä positiivisia ja sellaisia hyviä tunteita. Että nautin siitä, mitä on. Ja... Jotenkin enemmän sitä sellaista, että ei tosiaan ole mitään hätää.

Haastattelija 1 [00:24:45]: Kyllä. Ja se, että vaikka tulisikin niitä haastavia tunteita, että ottaa ne vastaan, mutta voi luottaa siihen, että ei mitään hätää. Ja että tähän liittyy myös todella paljon hyviä ja mahdollistavia asioita. No yksi uusi ja teidän kokemuksen mukaan uusi asia on tosiaan nämä sisarukset. Joita te olette löytäneet. Te olette löytäneet toisenne tämän kautta, ja teistä on tullut sisaruksia. Ja te puhutte toisistanne sisaruksina. Tähän toki liittyy sitä... Tässä käytetään monenlaisia termejä podcastinkin aikana. Tullaan kuulemaan erilaisia termejä. Mutta mitä se on teille tuonut, että olette löytäneet toisenne tämän kautta, että olette sisaruksia?

Puhuja 2 [00:25:28]: Minulla on paljon sanottavaa. Haluatko aloittaa?

Puhuja 3 [00:25:35]: No, silloin kun tein tämän DNA-testin, sain tulokset, meitä oli vain kymmenen. Silloin se oli aika hurjaa. Mutta kun olin lukenut sen Suomen Kuvalehden jutun, niin tavallaan en osannut kuvitellakaan, että olisin tätä samaa porukkaa. Mutta silti tavallaan kun olin lukenut sen, niin olin että vautsi vau. Ihanaa, että he ovat löytäneet toisensa. Oli jotenkin, todella lämmin fiilis tuli siitä tekstistä. Itse asiassa minä en muista. Minä muistan vaan, että se oli jotenkin todella ihanaa sillä tavalla, että minulla on vihdoinkin ihmisiä, joiden kanssa voin jakaa tätä asiaa. Ja sitten nyt kun on tiettenkin löytynyt ihania ihmisiä itselleni, niin onhan se ihan mieletöntä, että tämän ikäisenä saa tällaisia ihmissuhteita, kokee jotain uskomatonta. Aivan mieletöntä. Itselläni tiettenkin, kun minulla on isovelji, jonka kanssa on kasvanut, niin on sitten taas ehkä vielä sellainen, että hän ei ole vielä valmis tekemään DNA-testiä. Mutta tiedetään, että on myös lahjasolulapsi. On tiettenkin itsellä sellainen, että on se veli aina ollut, mutta nyt jakaa jotain aivan erityistä vielä näiden uusien sisarusten kanssa. Sitä ehkä tällä hetkellä, se on aika... Sitä vähän työstän myöskin tällä hetkellä, että miten sitten. Mutta siis ovat tärkeitä, kaikki ovat tärkeitä. En tiedä tarvitseeko sitä sen suuremmin mietiskellä, ja jotenkin pistää johonkin.

Puhuja 2 [00:27:49]: Roolittaa.

Puhuja 3 [00:27:51]: Niin, ja pistää johonkin, että kaikki ovat tärkeitä.

Haastattelija 1 [00:27:54]: Ja tavallaan se, että se ei poista ketään siitä sinun perheestäsi, vaan se on tuonut sinulle lisää. Että nämä kaikki ihmiset ovat vain lisää sinulle.

Puhuja 3 [00:28:03]: Aivan.

Puhuja 2 [00:28:04]: Minusta on todella tärkeä juttu, että tässä ei korvata toisia toisella. Olen huomannut, että lahjasolukeskusteluissa usein tulee sellaista, että korvaako lahjoittaja, että onko se jokin isä tai joku.

Haastattelija 1 [00:28:19]: Tai nämä sisarukset.

Puhuja 2 [00:28:19]: Niin, ei. Niin eihän se sillä tavalla mene. Eihän ihmisiä ylipäänsäkään voisi korvata tuolla tavalla. Ihmissuhteet ovat kuitenkin sosiaalisia suhteita. Sinulla voi olla jonkun kanssa, vaikka sata prosenttia samoja geenejä, mutta se ei luo teidän välille sosiaalista suhdetta. Se on minusta todella tärkeää erottaa toisistaan ne. Mutta joo, sitten takaisin itse asiaan, sisarussuhteeseen, mikä oli niin siistiä, kun itse olen taustana akateemisesta perheestä, ja todella sellaista, no, ei kovin luovaa ympäristöä. Itse olen lähtenyt ihan pienestä lähtien taiteiden pariin. En tietenkään voi sanoa, että tämä olisi jotenkin todella geneettistä, en tarkoita tällä sitä. Tarkoitan vain omia elämäni kiinnostuksen kohteita, on elämä ajanut sellaisiin juttuihin. Niin minulle syntyi sisko, joka oli taiteilija. Minä olin, että vau. Se validoi minun omaa olemistani aivan eri tavalla, vaikka ymmärrän, että se ei välttämättä ole niistä geeneistä. Oli niin siistiä, me istuimme melkein räntäsateessa viltillä, juotiin pullo punaviiniä. Ja se oli minusta ihan mielettömän hauskaa, että vitsi minulla on tällainen taiteilijasisko, jonka kanssa koki sitä kautta heti sellaista yhteyttä, mikä oli minusta aika, tuntui heti todella ainutlaatuiselta. Eihän me toisiamme tunteneet. Että sen minkä tässä on huomannut, että nykyään se on vähän tasoittunut itselläni, koska meitä on nyt niin paljon, meitä on 50 sisarusta. Mutta aluksi ajattelin, aina kun tuli uusi sisarus, että on pakko tutustua hirveän syvällisesti. Se tuntui sellaiselta, miksiköhän minä sanoisin, hyökyaallolta aina. Se vei mukanaan, kun tuli uusi sisarus, ajatukset ja kuormitti. Minä koin sellaista velvollisuudentuntoa. Nykyään minä en enää koe sitä. Minä olen, että onpa mielenkiintoista. Taas tuli sisarus. Koska nyt minä erotan sen, että tutustumisessa ja sosiaalisen suhteen luomisessa kestää kauan. Nyt kun me olemme Annen kanssa aika läheisiä, mutta me olemme toistemme kanssa todella paljon tekemisissä. Me olemme olleet nyt jo vuosia tässä tekemisissä toistemme kanssa. Meille on syntynyt yhteinen jaettu sosiaalinen todellisuus. Mielestäni siihen on muodostunut myös sitä kautta sellainen side. Mutta koen samalla nämä sisarussuhteet täysin ainutlaatuisiksi verrattuna kaikkiin muihin ihmissuhteisiin. Se geneettinen sisaruus tuo siihen jonkin oman juttunsa, että se suhde tuntuu erilaiselta. Tämä on nyt ehkä vähän jotenkin kärjistetyksi sanottu, mutta tietyllä tavalla se tuntuu turvallisemmalta, koska sitä ei voi viedä pois. Minä koen, että minun on vaikka Annen kanssa todella helppoa puhua erilaisista asioista ja vaikeistakin asioista, että siinä on sellainen tietynlainen luottamus siinä mukana siinä ihmissuhteessa. Siitä ei pääse ihan niin helposti karkuun, karrikoiden sanottuna. Siinä on sellainen sisarus, niin kuin voisinkin käsittää sisarussuhteita. Sitä ei ihan noin vaan...

Haastattelija 1 [00:31:58]: Katkaista.

Puhuja 2 [00:31:59]: Kuopata.

Haastattelija 1 [00:32:02]: Niin, kyllä. Ja tavallaan se, että ymmärränkö minä oikein, että sinulla on tullut, Timo, sellainen, että voi antaa aikaa sen suhteen muodostumiselle, mutta yhtä lailla kaikissa ihmissuhteissa, että joidenkin kanssa siitä tulee todella syvä, ja löytyy niitä yhteisiä kiinnostuksenkohteita, jotka yhdistää myös. Ja sitten on paljon tekemisissä vain luonnollisestikin. Ja sekin on ihan ok, että joidenkin kanssa se suhde muodostuu jollain lailla erilaiseksi, ja sekin on ok, jos ajatellaan jotain, joka tätä kuuntelee, ja on samankaltaisessa tilanteessa, löytää vaikka näitä saman lahjoittajan sukusoluilla alkunsa saaneita muista perheistä. Kutsuu niitä sitten sisaruksiksi tai lahjasisaruksiksi, tai mitä tahansa. Mutta on lupa omassa tahdissa luoda sitä suhdetta, tai omassa tahdissa tutkia itsessään sitä, että okei, mitä tämä minulle tarkoittaa, miten minä lähdän näiden ihmisten kanssa toimimaan. Ja sitten, jos se itselle tuntuukin siltä, että minä ehkä olen vähän vähemmän tekemisissä tai muuta, niin sekin on ok. Jokaisella on sellainen lupa itse määrittää sitä tahtia ja intensiteettiä, minkä verran on.

Puhuja 2 [00:33:11]: Kyllä, ja tämä tuo minun mielestäni juuri tuollaista joustavuutta tähän, koko vyyhdin ymmärtäminen. Se tuo kaikkeen tuollaista joustavuutta. Että on erilaisia kokemuksia erilaisista asioista. Ja asiat eivät ole niin yksinkertaisia kuin ehkä stereotyyppisesti voisi ajatella jotain perhemalleja tai... Kaikki suhteet ovat omanlaisiaan. Olivat ne sisaruussuhteita, vanhempiin, tai suhde kaupan kassaan. Ne ovat niin syvällisiä kuin ne voivat olla. Kyllähän sinulla voi olla, vaikka sinun lähikahvilassasi, kun sinä menet ostamaan pullaa ja kahvia, niin voi syntyä sen ihmisen kanssa, joka siellä on töissä aika syvällinenkin keskusteluyhteys. Ei tarvitse olla sen kummallisempaa. Tai sitten sinulla voi olla, kuten meillä on hirveästi sisaruksia, jotkut ovat mielestäni todella mielenkiintoisia hahmoja, mutta siihen ei välttämättä tule sellaista. Ettei ole sellaista velvollisuutta kenelläkään yhtään mihinkään suuntaan kenenkään kanssa, oli genejä tai ei.

Haastattelija 1 [00:34:10]: Joo, se on kyllä tärkeää. Tärkeää jotenkin saada lupa siihen, että sen saa itse määrittellä.

Puhuja 2 [00:34:17]: Ja kaikki ovat erilaisia. Minä tykkään hirveästi ihmisistä, he ovat todella mielenkiintoisia. Onpa jännä, onpa mielenkiintoinen, vitsi tuollainen, onpa jännä. Niin se antaa sellaista reflektiomahdollisuutta omaan itseensäkin. Vitsi onpa jännä, tuollainen, ja noin kivaa, elämä menee noin. Mutta sitten taas jos ei ole sellainen tyyppi, niin eihän se tarkoita, että sinun olisi automaattisesti pakko olla jotenkin hirveän kiinnostunut. Jos tämä on nyt minun geenisisarus, niin minun täytyy olla tässä.

Haastattelija 1 [00:34:48]: Paljonkin tekemisissä tai muuta.

Puhuja 2 [00:34:51]: Niin, nyt joulukinkut esiin, ja siellä yksi paikka lisää pöydän ympärille.

Haastattelija 1 [00:34:56]: Ja se juuri, että sen ei tarvitse noudattaa tällaisia perhetraditioita tai normeja tai muuta. Siinä on jokaisella lupa itse määrittellä sitä, että mitä tämä minulle, perhe sellaisesta ajattelunäkökulmasta tarkoittaa, tai että ajattelenko minä, että tässä on sisaruussuhde, vai onko tämä ystävyysuhde. Tai jotain sen enemmän, tai mitä tämä kellekin sitten tarkoittaa. Se on hyvin tärkeää.

Puhuja 3 [00:35:19]: Joo, ja minulla ainakin, siis se on todella tärkeää, että itse kuuntelee, että miltä minusta tuntuu, jälleen kerran, että miltä minusta tuntuu tämä asia ja tämä ihminen, kenen kanssa... Että ei ole pakko, ei ole todellakaan, jos tuntuu. Koska niitä tunteita on niin paljon varmasti siinä menossa, niin pikkuhiljaa aihe kerrallaan.

Puhuja 2 [00:35:44]: Ja kun meillä aikuisilla on niin paljon kontekstia. Joku tulee, että tässä on sinun siskosi ja näin, ja minä olen niin, että vau, tässä on minun siskoni. Ja minä katson sen, minä todellakin ajattelen näin, että on minun siskoni. Mutta sitten tavallaan se on hauskaa mennä lasten maailmaan, omien lasten kautta. En tiedä oletko sinä ajatellut sinun lastesi kautta. Kun heille sanot, että tässä on, te olette serkkuja. Ahaa.

Haastattelija 1 [00:36:06]: Okei.

Puhuja 2 [00:36:06]: Selvä. Tai jos itsellekin joku olisi tullut sanomaan lapsena, että tässä on sinun serkkusi. Ahaa. Pelataan jalkapalloa tai mitä tahansa. Kun siinä ei ole sellaista kontekstia, niin heille voisi sanoa, että tänään sataa. Eivät he ajattele. Se on minun mielestä ehkä se aste, missä itsekkin pyrkii nykyään olemaan, että mikä on totta. Tässä on minun siskoni, se on totta. Onpa hauskaa. Sitten eri asia on, millainen meidän suhteemme on. Että miten se on totta. Minä en lähtisi sillä perusteella, että joku sanoo, että tässä on minun siskoni. Että nyt meillä täytyy olla jokin tietynlainen juttu. Eihän se nyt herranjestas niin mene. Meillä on tai meillä ei ole. Ja se muodostuu sellaiseksi, kuten vaikka meillä nyt on muodostunut. Sehän on rikkautta, mutta sille pitää antaa mahdollisuus. Sitä ei voi väkisin päättää, että tämä on näin.

Haastattelija 1 [00:36:57]: Kyllä, ja siinäkin on paljon vaihteluita, juuri eri lahjasoluilla alkunsa saaneilla on vaihtelua siinä, että minkälaisiksi ne suhteet muodostuvat. Tai onko se sitten enemmän sellainen, että kiva tavata ja saada jotain ehkä tietoja ja muuta, tai vertailla jotain, että olemmeko me samanlaisia, erilaisia tai muuta. Ja sitten se voikin olla joillekin riittävää, sekin on ok. Ja se on ihan hyvä.

Puhuja 2 [00:37:22]: Todellakin. Sehän kun meitä on niin paljon, niin huomaa, että miten eri lailla ihmiset ottaa niitä asioita. Että ai hän ajattelee noin, hän kokee noin, hän kokee näin. Ei ole niin, että tämä on minun tapani. Nyt kaikkien pitäisi, vaikka aluksi minulla oli vähän sellaista paniikkia.

Haastattelija 1 [00:37:37]: Mutta se on kovin ymmärrettävää, koska se on vielä uutta ollut sinulla.

Puhuja 2 [00:37:42]: Totta kai.

Haastattelija 1 [00:37:43]: Joo. Miksi te ajattelette, että olisi ollut tärkeää saada tietää tämä jo lapsena, tämä tieto? Tein sellaisen oletuksen, että ajattelin, että se olisi tärkeää.

Puhuja 2 [00:37:55]: Kannattaa kaikki ihmissuhteet perustaa siihen, että valehtelee toiselle jotain perustavanlaatuista ja lähtee sille pohjalle rakentamaan. Se on hyvä perusta (sanoo nauraen).

Puhuja 3 [00:38:05]: Kaikissa.

Puhuja 2 [00:38:05]: Mielestäni se on ihan ensisijaisen tärkeää, että mikä tahansa ihmissuhde perustuu luottamukseen ja totuuteen. Että sinä voit joko valita sen... Minä kutsun, että jos sinä otat sellaisen rakkauden tien toisen kanssa, niin se vaatii vähän sellaista rohkeutta luottaa siihen, että se kantaa. Mutta jos valitset pelätä, että kantaakohan tämä juttu, niin sitten ehkä se pelko tuo siihen sen, että ehkä joutuu vähän rakentamaan erilaisia virityksiä sen touhun kannatteluksi. Niin ehkä tuo jo vastaa siihen kysymykseen heti, että mikä on järkein tapa. Että minun mielestäni ehdottomasti kuuluu, koska itse olen aika varma, että moni asia... Kun joku kertoo, että vaikka olisi vaikea juttu, että tämä on näin, niin kun sinä huomaat, että toinen kertoo sinulle totuuden, joka on hänelle hankala, niin kyllä sinä pyrit yhdessä sitä polkua kulkemaan, etkä sulkemaan.

Haastattelija 1 [00:39:16]: Miten sinä, Anne?

Puhuja 3 [00:39:19]: Ajattelen hyvin samalla lailla. Ja myöskin juuri se totuus. Että suhde kuin suhde perustuu siihen, että voidaan sanoa, voidaan jutella, voidaan kertoa ne kipeimmätkin asiat. Itse ajattelen, että miten paljon on tuo salaisuus varmasti vaikuttanut minun vanhempienkin suhteeseen ja ihan ystävyys-suhteisiin. Näitä on nyt ihan turha jälkeen. Itse kun on, on aina aistunut sellaista, että nyt jotain siellä kotona on... Vähän jotain on outoa tai oudosti.

Haastattelija 1 [00:40:09]: Jotain on meneillään.

Puhuja 3 [00:40:12]: Jotain niin. Niin. Joo.

Puhuja 2 [00:40:16]: Toi on jännä, että on aistunut, se on aika monilla jaettu kokemus. Se on minusta ollut todella yllättävää, koska minä luulin aluksi, että se on vaan minun omaa sekoiluani.

Puhuja 3 [00:40:26]: Joo. Ja sitten kun sitä rakkautta on ollut paljon, niin sen kyllä olen tuntenut. Että omilla vanhemmilla, totta kai he ovat kymmenen vuotta toivoneet lasta ja näin. Mutta myöskin itselle se on ollut aina todella tärkeä, sellainen ystävyys-suhteissakin, että voidaan keskustella ja jutella, ja luotamme toisiimme. Senkin takia ehkä tämä on tuntunut... Silloin on ollut niin rankka kokemus tämä kaikki.

Haastattelija 1 [00:40:58]: Vaikea kokemus. No mitä sitten, kun tässä teidänkin tilanteessa olette saaneet sen aikuisena tietää. Anne, sinulle se on kerrottu, ja sitten Timolle sen DNA-testin kautta. Niin mitä te ajattelette, että jos nyt joku muu vanhempi on niin, että ei ole kertonut lapselleen silloin lapsena, vaikka kuuluisi näin tehdä, ja olisi tärkeää lapsen näkökulmasta, että nyt kertoisi sen. Tai se tulisi ilmi tavalla tai toisella, niin miten vanhempi voisi olla sen lapsen, nuoren tai aikuisen tukena sen tiedon käsittelyssä?

Puhuja 2 [00:41:36]: Minun mielestäni siinä pitää varautua siihen, että toinen varmaan suuttuu. Tai käy monenlaisia tuntemuksia läpi, mutta se on tarpeellista. Ehkä hyväksyä sen, ja olla valmis antamaan toisen kokea niitä tunteita. Että sellainen, että lähtisi suojelemaan toista negatiivisilta tunteilta, ja sen takia ei kertoa... Tai pyrkiä jotenkin hallitsemaan sitä toista, sillä tavalla, että joko juuri ei kerro totuutta, kuten omassa tapauksessani, että

päätetään, että hei, hän ei pysty käsittelemään tätä, niin me emme voi nyt hänelle kertoa tätä totuutta lähtökohtaisesti.

Haastattelija 1 [00:42:20]: Päätetään toisen puolesta sellainen.

Puhuja 2 [00:42:22]: Hyväksyy sen, että tämä varmasti herättää kaikenlaista. Mutta luottaa siihen, että sitten niistä selvittää, ja on siinä läsnä. Että okei, nyt sinusta tuntuu kaikenlaiselta, mutta on olemassa. Eikä yritä siinä, tai minun mielestäni aivan viimeinen juttu on ruveta puolustelemaan tai selittämään. Se on aivan typerää. Ottaa vastuun siitä, että hei näin on ja tämä on näin. Tämä on ok, minä olen vastuussa tästä, ei mitään hätää. Mutta että käydään tämä läpi yhdessä. Siihen voi mennä sitten aikansa, mitä siinä menee, mutta on aivan varmaa, että sellainen rehellisyys palkitaan loppujen lopuksi tietyllä tavalla, koska sitten siinä tapauksessa sen jälkeen on olemassa perusta, jolle rakentaa. Ennen sitä se on aika erikoinen.

Haastattelija 1 [00:43:13]: Silloin se perusta perustuu totuuteen ja se on yhdessä jaettua se tieto. Sekin voi olla vaikka ymmärrettävää, että kun tällaisen tiedon saa, että siihen tarvitsee vaikka vähän aikaa itsekseen, ja itse työstää sitä. Tai voi ottaa pientä sellaista, voi tarvetta etäisyydelle tai muulle. Se on kauhean ymmärrettävää. Onkin tärkeää, että sitäkin on valmis antamaan, mutta samalla tuo sen esiin, että minä olen sinua varten. Puhutaan tästä yhdessä ja pohditaan, mitä tämä herättää, ja käydään niitä tunteita läpi. Että on lupa tuntea, ja antaa niiden kaikenlaisten tunteiden tulla, ja vastaanottaa niitä, ne kaikki ovat hyväksytyjä. Se on tärkeää vanhemmalta tuoda esiin ja näyttää, osoittaa.

Puhuja 2 [00:43:59]: Joo, siis todellakin. Ja se ehkä, mitä tuossa vielä, että kyllähän sitä ihminen uskoo, vaikka keijukaisiin, jos itselleen uskottelee, silloinhan ne ovat totta. Tuossa on se juttu, että jos vanhempi ei kerro sitä lapsille, silloinhan se ei ole vanhemmallekaan aivan totta. Että sitten siitä tulee molemmille todellista, sillä hetkellä, kun se todellisuus tuodaan julki siihen suhteeseen. Mielestäni on tärkeää silloin yhdessä olla sen totuuden kanssa, että millaista tässä on olla tämän kanssa. Se on molemmille silloin uusi totuus, vaikka toinen on sen tiennyt. Silloin tulee yhteisesti jaettu todellisuus. Se on ehkä sellainen, mikä on jännittävää varmasti molemmille.

Puhuja 3 [00:44:43]: Se voi tuoda myös siihen suhteeseen jotain aivan uskomatonta uutta. Ja juuri sitä luottamusta, ja uudestaan siinä rakennetaan sitä luottamusta. Mutta sitten kun se on löytynyt ja sitten, joo.

Puhuja 2 [00:44:59]: Siinä voi aidosti tutustua toiseen.

Puhuja 3 [00:45:00]: Kyllä.

Puhuja 2 [00:45:02]: Sitten, että hei, mikä tämä on.

Haastattelija 1 [00:45:05]: Juuri näin, että parhaimmassa tapauksessa se sitten vahvistaa sitä suhdetta, koska se perustuu totuudelle. Ja että ne kaikenlaiset tunteet vahvistavat myös sitä yhteistä jaettua kokemusta myös, mitä se herättää tässä lapsessa tai aikuisessa, mutta mitä se herättää myös vanhemmassa ja niiden kanssa olemme yhdessä siinä tilanteessa.

Puhuja 2 [00:45:31]: Tämä saattaa kuulostaa negatiiviselta, mutta en tarkoita sitä. Se ei välttämättä minun mielestäni vahvista, vaan se tekee sen oikeaksi. Se on minusta ensisijaisen tärkeää, että ihmissuhteet, joita ihmisillä on, ovat oikeita ja todellisia. Ovatko ne vahvoja vai heikkoja, niin ne muodostuvat niin, miten ne voivat siinä todellisuudessa muodostua. Se on ehkä sellainen, että miksi kukaan haluaisi elää valheissa tai fantasiaissa tai ihmissuhteissa, jotka ovat jollain lailla sellaisia mielikuvitusrakennelmia. Olivat ne vahvoja, heikkoja tai hyviä tai huonoja, tai parhaita tai millaisia ikinä, mutta jos ne eivät ole totta, ne eivät ole totta.

Haastattelija 1 [00:46:16]: Sitten tietysti se, että sallii lapselle myös sen kaiken uteliaisuuden ja kiinnostuksen ja tietojen hakemisen, mitä tämä mahdollisesti synnyttää. Ja missä aikataulussa sitten synnyttääkin. Mutta tavallaan sallii kaiken sen, koska sen tarkoituksena ei ole heikentää sitä heidän välillä tai vanhemman ja lapsen välillä, mitään mitä siellä on. Vaan hakea tietoa itselle siitä. Ehkä jotain tietoa siitä, kuka minä olen, se täydentää ehkä jotain siitä. Mutta ylipäätään sitä vilpittömästi uteliaisuutta tätä asiaa kohtaan. Ja kaiken tämän tulee olla sallittua, ja ehkä tukeekin sitä, että onko jotain, miten voin auttaa sinua tässä, tai että kerro vaan.

Puhuja 2 [00:46:59]: Todella hyvin sanottu. Ja juuri tuo uteliaisuus on minun mielestäni kaikkien suhteiden perusta. Että sinä olet utelias, että mikäköhän tuo nyt on. Se on ainutlaatuinen mahdollisuus olla utelias toisesta ihmisestä. Joku fiksu sanoi vanhemmuudesta. Se on ainutlaatuinen mahdollisuus tutustua toiseen ihmiseen todella läheisesti. Uteliaisuus ja sellainen yhteisesti jaettu uteliaisuus on todella mielenkiintoista.

Haastattelija 1 [00:47:24]: Niin, että rohkeasti menee mieluummin sitä kohti. Mutta siis toisin sanoen, kannustatte ehdottomasti kaikkia vanhempia, jos olisi tällainen tilanne, ettei ole kertonut sille, oli sitten minkä ikäinen lapsi tahansa, niin kannustatte kertomaan, ja olemaan lasta varten, ja kaikkia niitä tiedon ja tuen tarpeita varten, mitä se sitten lapsessa herättääkin, ja kaikkia niitä tunteita varten erityisesti.

Puhuja 2 [00:47:50]: Todellakin kannustan, koska kannustan vanhempia tutustumaan lapsiinsa sellaisina kuin he oikeasti ovat.

Haastattelija 1 [00:47:58]: Kyllä. Ja näyttämään myös itsensä, ja sen oman tarinansa sellaisena kuin se on.

Puhuja 2 ja 3 [00:48:02]: Juuri näin.

Haastattelija 1 [00:48:03]: Kiitos kovasti. Meillä on ollut todella ihana keskustelu. Tätä varmasti olisi voinut jatkaa vaikka, kuinka pitkään. Onko jotain vielä, mitä haluatte tähän aiheeseen liittyen sanoa?

Puhuja 2 [00:48:14]: Haluaisin jatkaa tuohon edelliseen. Koska lapset haluavat tutustua myös vanhempiinsa sillä tavalla. Se on ehkä sellainen, mitä minä suren. Että esimerkiksi minun isäni on kuollut. Niin minä koen, että minä olisin halunnut tutustua häneen. Niin se on ehkä tässä se. Totta kai tunsin hänet, mutta tietyllä tavalla sellainen kaipuu jäi. Niin ehkä se on se, että se on kurjaa, jos lapselle jää sellainen.

Haastattelija 1 [00:48:49]: Kiitos todella paljon, että olitte tässä Helminauha-podcastissa vieraana Timo ja Anne. Ja tosiaan me pääsimme käsittelemään monia tähän lahjasoluilla alkunsa saaneiden aikuisten ja sen aikuisen sisällä olevan lapsen tunteita ja ajatuksia. Mitä kaikkea tähän liittyy, että saa sen tiedon aikuisena, ja löytää sisaruksia. Ja mitä kaikkea ihanaa siihen liittyy, mutta myös mitä kaikkea hankalaakin siihen voi liittyä. Mutta myös se, että niistä kaikista voi selvitä, kun antaa niiden tunteiden tulla ja uskaltaa olla niiden kanssa. Kiitos, että kuuntelit tämän Helminauha-podcastin jakson. Tämä on osa Helminauha-hankkeen toimintaa. Tätä jaksoa saa lämpimästi suositella kaikille, joita aihe koskettaa tai kiinnostaa. Kiitos, Timo ja Anne.

Puhuja 2 ja 3 [00:49:42]: Kiitos.

[äänite päättyy]